

Proloog

Ze is blij dat haar handen niet trillen wanneer ze belt. Niet dat ze helemaal niet zenuwachtig is – ze heeft haar hele leven nog nooit het alarmnummer hoeven bellen –, maar bij een noodgeval moet je je hoofd erbij houden. Het laatste waarop de autoriteiten zitten te wachten is een hysterische vrouw, en dan vooral een op leeftijd.

Ze zou wel gek zijn om zich als een cliché te gedragen.

De telefoon gaat over. Ze weet zeker dat ze ergens heeft gelezen dat ze verplicht zijn binnen tien seconden op te nemen, maar inmiddels zijn het er al tien, elf, twaalf... Je zou maar aan het doodbloeden zijn!

‘Met de alarmcentrale.’ Na vijftien seconden eindelijk gehoor, maar de centralist geeft geen enkel teken van berouw. ‘Welke hulpdienst hebt u nodig?’

‘De politie, graag.’ Ze werpt een blik op de roerloze, zwijgende gestalte bij het raam en beseft opeens dat ze ondervraagd zal worden over hun band, niet alleen door de politie, maar ook door de media. Na alles wat er het afgelopen jaar in het complex is gebeurd, zal iedereen willen weten hoe het uit heeft kunnen draaien op... zoiets afgrijselijks.

Aan de andere kant van de lijn klinkt een nieuwe stem, die haar vraagt waar ze vandaan belt.

‘Columbia Mansions. Dat grote complex op de hoek van Clayton Street in Queens Oak.’ Terwijl ze de postcode noemt en uitlegt welke deur ze moeten hebben, klinkt er bij het raam gekreun. Haar vriendin en zij kijken elkaar aan. Ze verwacht in haar blik spijt te zien of op zijn minst schrik, maar er is geen enkele emotie in te bespeuren. Haar ogen kleuren prachtig in het vroege licht van

deze zomerdag, vertonen een bijna romantische tint...

Prachtig? Romantisch? Is ze soms gek geworden? Er ligt een dode in de kamer!

Ze herstelt zich, richt haar aandacht weer op het telefoongesprek, op de vraag die met enige nadruk wordt herhaald. 'Om wat voor noodgeval gaat het?'

'Het gaat om mijn buurman,' zegt ze haperend. 'Hij is vermoord door zijn huurder.'

Gwen Healey

Moordgids voor burens

1

Ik kan dit verhaal op allerlei manieren beginnen, maar kies voor Alecs berichtje aan Pixie. Je zult wel begrijpen waarom de arme meid daar hoop uit putte. Ze was immers niet alleen emotioneel beschadigd, maar had ook dringend onderdak nodig.

Hallo daar. Heb je noodoproep ontvangen. De kamer is mogelijk nog vrij. Misschien kunnen we een regeling treffen met de huur.

Grappig genoeg was dat bericht haar bijna ontgaan, want het stond tussen haar ‘verborgen verzoeken’, die ze normaal gesproken ongelezen verwijderde. Maar zo nu en dan nam ze voor een uurtje *lol* alles door. Als oud besje – ik gebruikte alleen Facebook en zelfs de voortdurend veranderende snufjes daarvan waren mij al te veel – moest ik haar vragen wat verborgen verzoeken waren. (Dat ‘lol’ voor *laughing out loud* stond, wist zelfs ik, maar eerlijk gezegd had ik gedacht dat niemand die uitdrukking nog gebruikte.)

Oké dan, voor als jij dit niet weet: ‘verborgen verzoeken’ zijn ongevraagde en soms grensoverschrijdende berichten op Instagram. Wildvreemden spreken daarin brutaalweg hun interesse in jouw ‘sexy kant’ uit, zelfbenoemde priesteressen zegenen je en gebrekkig functionerende bots kramen wartaal uit. Je kent het wel.

Maar in dit geval viel de afzender – @queensoaklandlord – haar op en al snel begreep ze dat dit de eigenaar was van de vrijstaande kamer in Columbia Mansions die ze onlangs had bezichtigd.

Alec Pedley, heette hij. Je zult zijn naam vaak tegenkomen in dit boek, want hij is mijn protagonist. Of moet ik hem mijn an-

tagonist noemen? Jij mag bepalen of hij een held of een schurk is.

Maar terug naar dat verborgen verzoek. Je zou denken dat het feit dat hij niet over een directer communicatiemiddel beschikte – over haar telefoonnummer, bijvoorbeeld – al voldoende reden was om zich niet met hem in te laten, maar toen ik dat tegen haar zei, sprak ze me tegen. ‘Hier zit een verhaal achter, Gwen.’ Ja, zoals zo vaak. Hij had alleen het nummer van haar vriendin, zelf was zij haar telefoon kwijtgeraakt in een club en volgens het toestel van haar ex, waaraan het hare nog was gelinkt, bevond dat zich zo’n veertig kilometer verderop in de regio Watford, wat betekende dat het gestolen was en ze het nooit terug zou krijgen, dus ze moest een nieuw bestellen. Doordat ze tijdens bezorgmomenten niet thuis was geweest en door andere miscommunicaties was ze drie dagen onbereikbaar geweest.

‘Mijn god, Gwen, ik voelde me een ondergedoken getuige of zo- iets. Ik was mijn identiteit helemaal kwijt.’

‘Dit klinkt allemaal nodeloos ingewikkeld,’ reageerde ik. Maar Pixies leven werd gekenmerkt door ingewikkeld gedoe en bovendien hadden we toen ik dit zei al veel grotere zorgen.

Maar het is veel te vroeg om daarover te beginnen. Ik maak zo alleen maar duidelijk dat het een enorme chaos is in mijn hoofd, hoezeer alles wat er is gebeurd mij nog altijd dwarszit. Ik moet opnieuw beginnen en dit verhaal chronologisch vertellen.

Laten we teruggaan naar haar kennismaking met Alec, op een regenachtige maar ook zonnige middag, eind september. Een middag die echter niet regenachtig en zonnig genoeg was om tot een regenboog te leiden. Ik kan beter maar meteen zeggen dat dit verhaal weinig regenbogen kent.

2

Alec was een van de twee eigenaren in Columbia Mansions die geprofiteerd hadden van de toestemming door het bestuur om in te haken op het Rent a Room-programma van de overheid. Ik herinner me dat hij tijdens een discussie zei dat ‘de kosten voor het levensonderhoud gierend uit de klauwen lopen’, wat ik weinig subtiel geformuleerd vond, maar Dee en Noel, de andere bestuursleden, wisten totaal niet hoe het was om de eindjes aan elkaar te moeten knopen, en vooral Dee maakte zich vrolijk over Alecs platte taalgebruik.

Pixie was de zaterdag daarop de laatste van de stuk of dertig bezoekers die hoopten zijn nieuwe huisgenoot te worden nadat de eerste, een verpleegkundige die Yasmin heette, het weekend daarvoor vertrokken was. Hij liet de kandidaten opdruven in groepjes van vier ‘om de concurrentie aan te wakkeren’, zoals hij zei.

‘Dat klinkt als speeddaten,’ reageerde ik.

‘Wil je het er ook op wagen dan?’ vroeg hij spottend.

‘Niet echt,’ zei ik en ik keek hem met toegeknepen ogen aan door mijn bril. ‘Ik ben heel blij met mijn woning, dus nee, dank je wel.’

‘Daar twijfel ik niet aan.’ Hij gaf me vervolgens een knipoog, maar dat kan ik me ook verbeeld hebben. Alec had een achterhaald gevoel voor humor, kon uit de hoek komen met grove, grappig bedoelde opmerkingen die nu absoluut niet meer als grappig worden opgevat of zelfs als ronduit beledigend. Zijn uiterlijk was even uitgesproken als zijn karakter: een geprononceerde neus, borstelige wenkbrauwen en pikzwarte ogen met zo’n bodemloze blik waarvan veel mensen de zenuwen krijgen – alsof ze een innerlijke leegte verhullen, zoiets. Hij kleepte zich eenvoudig, liep

er zelfs onverzorgd bij en had zich lichamelijk wat laten gaan (ik zou hem corpulent genoemd hebben), maar zo laat onze wilskracht ons allemaal weleens in de steek, nietwaar? Hij liep tegen de vijftig.

‘Als ik geluk heb, wordt het een soort biedingenstrijd,’ zei hij.

‘Is dat wel eerlijk, Alec? 1500 pond is hoe dan ook veel geld.’

Hij grinnikte alsof eerlijkheid een absurd idee was. Toen hij me vertelde wat hij aan huur vroeg, was mijn mond opengevallen van verbazing: 1500 vond ik schrikbarend veel voor één enkele kamer, ook al had die een aangrenzende badkamer en bevond hij zich in zo’n markant complex als het onze. (Nu ik er goed over nadenk, vraag ik me af of het dat detail van een aangrenzende badkamer was waardoor ik me nooit zorgen had gemaakt over de eveneens jonge en knappe Yasmin. Maar ze had ook een vriend met het postuur van een professioneel worstelaar gehad.)

‘Zal ik je eens vertellen wat oneerlijk is?’ zei Alec. ‘De manier waarop deze regering huisbazen te grazen neemt. Je mag helemaal niks en ze verzinnen de ene regel na de andere. Het grotere geheel ontgaat ze volkomen.’

‘Dat kan ik alleen maar beamen,’ zei ik, ook al wisten we allebei dat hij geen traditionele huisbaas was en ook over de eerste 7500 pond aan huurinkomsten geen belasting hoefde te betalen. Dat was geen bedrag om je neus voor op te halen.

Maar terug naar Pixie. Toen ik om vier uur terugkwam van de Tesco stuitte ik in ons portaal op een jonge, frêle vrouw. Ik nam aan dat ze te vroeg was voor de bezichtiging en wilde al met een beleefd hoofdknikje langs haar heen lopen, toen iets aan haar me deed aarzelen. Misschien was het haar natuurlijke gratie, de manier waarop haar hand over de balustrade gleed terwijl ze verder nauwelijks enige beweging vertoonde. Daarmee wekte ze de indruk van een adellijke debutante die weldra voorgesteld gaat worden aan het hof. Of het kwam door de oranje jumpsuit die ze droeg en die flink uit de toon viel bij de ouderwetse donkerbruine lambriseringsring? Stel je een Christine Keeler voor die in een astronautenpakje door een landhuis sluipt.

‘Wacht je op Alec? Ik heb begrepen dat er forse belangstelling voor de kamer is.’

‘Wat zegt u?’ Ze draaide haar hoofd snel naar me om, waarbij glanzende donkere strengen van haar bob aan haar lipstick bleven kleven. Ze veegde ze weg met een glimlach en met haar van nature terneergeslagen ogen bijna dicht. ‘O. Nou, dat geeft niet.’ Dat werd gevolgd door een speels ‘Mag ik u een geheimpje verklappen?’

‘Natuurlijk,’ zei ik met een giechel. Hoewel ik helemaal niet giechelich ben, leek ik alleen zo op haar kinderlijke, ongewone charme te kunnen reageren.

‘Ik verspil alleen maar zijn tijd. Ik heb letterlijk nog maar net de borg voor een andere woning betaald.’ Haar ogen lichtten op van gespeeld afgrijzen en ik zag dat haar irissen een bijzondere indigo-achtige kleur hadden. ‘En de huur voor de eerste zes maanden.’

‘Zes maanden? Is dat tegenwoordig gebruikelijk?’ Misschien was Alec toch niet zo’n geldwolf.

Ze haalde haar schouders op. ‘Wel als je die rijke buitenlandse studenten voor wilt zijn. Ik moest bijna zeven mille zien te vinden.’

‘Dat is een flink bedrag,’ zei ik.

‘Ik weet het. Ik moest dan ook bij mijn vader aankloppen.’

‘En waar ga je wonen? In Queens Oak?’

‘Nee, in New Cross, in zo’n nieuw blok bij het station. Volgende week zaterdag verhuis ik. Het is maar een studio, maar wel helemaal van mij alleen.’ Ze zuchtte. Ik zou al snel ontdekken dat ze heel erg naar zuchten neigde, dat ze zich het liefst op die manier uitte. Deze eerste zucht was lang en zinnelijk, alsof niets zo erotisch was als alleen zijn (ik kende het gevoel). ‘Er waren nog zo’n veertig andere kijkers, maar gelukkig had ik alle papieren bij me, was ik helemaal voorbereid. Referenties en dat soort dingen. Voor het eerst in mijn leven had ik alles op orde en dat loonde – hup – meteen.’

‘Ja, zo werkt dat,’ zei ik, waarbij ik dacht aan hoe keurig ikzelf mijn administratie bijhield. Ze bleef me in de ogen kijken met een ongewone onbevangenheid, vol vertrouwen zelfs, en automatisch schonk ik haar net zo’n blik terug. ‘Als ik al iets in mijn leven heb

geleerd, dan is het wel dat je zelf je zaakjes op orde moet hebben, want niemand anders doet dat voor jou.'

Vanachter Alecs deur klonk zijn bulderende lach, waarop zijn gezelschap nerveus lachend reageerde. Arme meiden, dacht ik. Gedwongen lachen om de grapjes van een man van middelbare leeftijd, alleen maar omdat je op zoek bent naar een dak boven je hoofd.

'Is hij ook uw huisbaas?' vroeg Jumpsuit.

'O, nee. Hij verhuurt ook maar één kamer. Het zijn allemaal driekamerwoningen. Ik woon daar.' Ik gebaarde naar mijn voordeur, recht tegenover die van Alec.

'Ik snap het. Het is vast van uzelf.'

Omdat ik oud was, bedoelde ze. Vermoedelijk dacht ze dat ik in de negentig was. Dat doen al die jongeren. De vrouwen, althans. De mannen denken niets, dringen zich ongevraagd en zich onbewust van hun slechte manieren langs je heen.

'U bent een geluksvogel,' zei ze. 'Ik vind deze buurt geweldig. Het stationsplein en het voetgangersgedeelte doen heel Europees aan.'

'Het is ook Europa,' corrigeerde ik haar, maar wel op vriendelijke toon, omdat ik had ontdekt dat je van jongeren niet mocht aannemen dat ze wisten op welk continent ze woonden. 'Nou, jammer dat we geen burens zullen worden. Dat had anders kunnen lopen als je eerst hier was gaan kijken.'

'O, maar ik had me een kamer hier onmogelijk kunnen veroorloven,' reageerde ze. 'Voor langere tijd, althans. Hiermee wil ik alleen mijn pornobehoeftes bevredigen.'

'Pardon?'

'Huizenporno. Kent u dat niet? Vorige week nog heb ik een woning bezichtigd die 3000 pond per maand kostte. Mijn god, wat een fantastische woning was dat, met overal...'

Ik zou nooit te weten komen wat die woning overal had gehad, want op dat moment zwaaide Alecs deur open en verscheen hij in het gezelschap van drie vrouwen van eind twintig, begin dertig. Een van hen – een statige blondine – was overduidelijk knapper

dan de twee anderen en mijn keuze zou dan ook op haar zijn gevallen. Gentlemen vallen nog altijd op blondines, vooropgesteld dat je Alec een gentleman kon noemen (wat ik toen al zeer zeker niet kon).

Nadat de vrouwen vertrokken waren, richtte hij zijn aandacht op mijn nieuwe kennis. 'Pixie is het, toch?'

Die naam paste perfect bij haar, bedacht ik. Ze was inderdaad net een elfje. Onalledaags en betoverend. Had die naam al vanaf haar geboorte bij haar gepast, hadden haar ouders die meteen voor haar opgeëist of had ze zich ernaar gevoegd, had ze hem recht willen doen met haar karakter?

Alec was overduidelijk minder enthousiast over haar. 'Hoe ben je binnengekomen?' gromde hij. 'Ik heb de bel niet gehoord.'

'Toen er iemand naar buiten kwam, ben ik naar binnen geglipt.'

'Pas op met wat je zegt, want voor je het weet, laat Gwen...' Hij gebaarde even naar mij. '...iedereen via WhatsApp weten dat de beveiliging niet deugt.' Nadat hij dat gezegd had, keek ik hem neutraal aan.

'Mocht dat dan niet?' vroeg Pixie. 'Ik hoopte nog aan te kunnen sluiten bij de volgende groep.'

'Dit was de laatste.' Toen hij zich om wilde draaien, zette ze bijna overdreven schuldbewust een stap naar hem toe.

'Het spijt me heel erg. Ik had mijn trein gemist, de volgende viel uit en ik wilde u eigenlijk niet lastigvallen, dus ik besloot om...'

'Het is al goed.' Hij stak een hand op om haar het zwijgen op te leggen. 'Aangezien je er nu toch bent, kun je net zo goed even binnenkomen.'

'Ontzettend bedankt.' Achter zijn rug om schonk ze me een blik waarmee ze 'Ik ga me even lekker amuseren' leek te willen zeggen. Toen ze naar binnen waren gegaan, bleef ik nog even staan en verheugde ik me over haar ondeugd. Ik had al zo lang geen ondeugd meer meegemaakt dat ik het verrukkelijke, bedwelmende effect ervan vergeten was.

Zover ik weet, verliep de bezichtiging probleemloos, maar het

verhaal is dat ze, volgend op het debacle met die studio in New Cross – waarover straks meer – en het verlies van haar telefoon, met het toestel van een vriendin alle kandidaat-verhuurders belde die ze bezocht had. Daarbij had ze – zo bekende ze mij later – uit wanhoop soms moeten huilen.

Toen Alec haar oproep niet beantwoordde, sprak ze zijn voice-mail in, waarna haar vriendin zijn telefoontje terug negeerde (ik zei toch al dat het nodeloos ingewikkeld was?). Pas toen ze haar nieuwe telefoon had en weer bij haar Instagram kon, las ze het bericht dat haar leven op zijn kop zou zetten. En het mijne.

In haar ogen had ze niets te verliezen toen ze antwoordde:

Wat voor regeling?

3

Ik had aangenomen dat ik haar nooit meer zou zien, dat ze in haar studio in New Cross zou gaan wonen en dat die zakelijk ogende blondine Alecs medebewoonster zou worden, maar toen ik de zaterdag daarop thuiskwam met mijn wekelijkse kaneelbroodjes van Gail's stond er voor onze ingang een oude, robuuste Škoda dubbel geparkeerd met haar op de passagiersstoel. Zij en de bestuurder – een potige jonge kerel met allemaal tatoeages op zijn onderarmen – stapten uit en begonnen dozen uit de kofferbak te tillen en naar binnen te dragen. De dozen zaten niet dicht en er staken allerlei voorwerpen boven de randen uit, zoals houten slabestek, een kussen van schapenvacht, een met vlinders versierde spiegel en het boek *The Digital Nomad Handbook*.

Ik stak een hand naar haar op toen ze in de hal op me af kwam gelopen. Het deed me deugd dat ze me herkende. 'Hallo daar! Zo te zien ben je van plan veranderd. Wat heb je gedaan met die studio in New Cross?'

'Ach ja.' Ze kwam bij me staan en zette haar doos op de grond. Kennelijk liet dat zich niet een-twee-drie uitleggen. 'Die bestond helemaal niet.'

Ik fronste. 'Ik kan je even niet volgen. Had je je die alleen maar ingebeeld dan?'

'Nee. Ik bedoel: hij bestond wel, maar kon helemaal niet verhuurd worden. De gozer die ik heb gesproken, bleek de studio zelf maar een week gehuurd te hebben, maar deed alsof hij van hem was. Hij heeft me opgelicht.'

'En hoe zit dat dan met je borg en die zes maanden huur die je vooruit had betaald?'

Er verschenen tranen in haar ogen. 'Daar is hij dus mee vandoor.' 'O.' Om redenen waarop ik nog terug zal komen, raakte ik altijd erg van slag door verhalen over zulk achterbaks gedrag, maar ik hield mijn emoties in bedwang en keek haar aan met de normale hoeveelheid medeleven in mijn blik. 'Ik heb weleens in de krant over dit soort dingen gelezen. Dan zetten ze een nepkantoor op om de indruk te wekken dat het allemaal legitiem is. Je mag jezelf dit niet kwalijk nemen.'

'Ik weet het, al dacht ik ergens wel dat dit te mooi was om waar te zijn.' Ze draaide zich om om iets tegen die vriend van haar te zeggen, die op ons af kwam met een grote gatenplant in een aftandse mand. 'Ash, dat heb ik nog tegen je gezegd, toch?'

'Yep.' De jonge kerel tuurde ons aan vanachter bladeren die zo groot waren als een gezicht. Hij was zeker dertig centimeter langer dan Pixie, had een gladde huid en vrij lang haar waarvan de glans werd weggenomen door een poederachtig paarse kleurspoeling. De tatoeages op zijn onderarmen stelden allemaal insecten voor, waaronder een reusachtige kever op zijn linkerpols. 'Dit had iedereen kunnen overkomen,' zei hij nog.

'Hoe ben je erachter gekomen?' vroeg ik.

'Ik had met die zogenaamde eigenaar afgesproken in de studio voor het overhandigen van de sleutels, maar toen ik aanbelde, werd er opengedaan door een Italiaans stel dat aan het ontbijt zat en hem totaal niet kende. Ik dacht dat er een of andere vergissing in het spel was, maar toen we contact opnamen met het bedrijf dat hun de studio als vakantieverblijf had verhuurd, bleek dat ze daar terecht zaten en dat ik was opgelicht.'

'En de politie kon de oplichter niet traceren aan de hand van zijn bankgegevens?'

'Hij had het bedrag al helemaal opgenomen, zeiden ze.' Ook al zag ik haar pas voor de tweede keer, ik kon zien dat ze als gevolg van deze misdaad niet meer dezelfde was. Afgezien van haar als gevolg van de verhuizing verkreukelde kleding en wanordelijke kapsel had ze een rauw kantje gekregen, alsof er een huidlaag weg

was geschraapt. 'Ik durf te wedden dat hij voor het openen van die rekening een gestolen ID-kaart heeft gebruikt.'

'Vermoedelijk probeert hij momenteel met een ander appartement dezelfde truc uit te halen,' zei Ash, die, zoals een moeder met een peuter, de plant van de ene heup naar de andere verplaatste. Hij mocht hem niet te schuin houden, want er dreigde nu al een kluit aarde uit de pot en op het tapijt te vallen.

'En hoe zit dat met je bank?' vroeg ik. 'Ben je niet automatisch tegen zoiets verzekerd?'

'Ik moet ze nog bellen,' antwoordde Pixie. 'Ik wilde het er eerst met mijn vader over hebben. Ik heb hem gisteren te pakken gekregen en hij zei dat ik naar mijn geld kan fluiten. Die hulplijnen tegen fraude zijn volgens hem alleen AI. Of ze worden bemand door figuren die in hun pyjama in bed liggen.'

Ik grinnikte. Haar vader klonk als Elliot van appartement 7, de misantroop van het gebouw, die in de WhatsApp-groep van de bewoners vaak scherp uit de hoek kwam over dat het zogenaamd slecht ging met het land. Ash liep door en begon hijgend de trap te beklimmen. Hoewel ik al de hele week naar mijn kaneelbroodje verlangde, was ik vreemd genoeg niet genegen hem te volgen.

'Ik vind het heel erg voor je dat dit je is overkomen, maar gelukkig heb je nu die kamer hier. Is Alec gezakt met de huur?'

Ze keek me verward aan. 'Wat bedoel je?'

'Je zei toch dat je de kamer niet kon betalen?' En dat bovendien nog voor haar pech. Misschien was haar vader opnieuw over de brug gekomen. Ik had op dat moment al het gevoel dat ze omgeven werd door mannen, zoals je soms ziet bij meisjes die iets kwetsbaars hebben, iets chaotisch. En die ook mooi zijn, natuurlijk. Ik heb het al over haar opvallende kleur ogen gehad, maar moet nu ook haar mooie, Slavisch aandoende gezicht noemen, haar fraaie voorhoofd en hoge jukbeenderen. Als ze ervoor had gekozen zich conventioneeler te kleden, was ze een klassieke schoonheid geweest.

'Ja. Ik bedoel: nee. De huur is onveranderd.' Ze zag er enigszins

van slag uit en werd afgeleid door getoeter op straat: hun auto blokkeerde de doorgang.

Ash kwam op een drafje en met een onder zijn T-shirt dansende buik de trap af. 'Kom, Pix, laten we snel de rest pakken, voordat ik een bekeuring krijg.'

'Hulp nodig?' bood ik aan.

'Nee hoor,' zei ze. 'We redden het wel, maar dank u wel.'

Ze dacht vermoedelijk dat ik te broos was om dozen te tillen, maar ik wist dat ik dankzij Pilates voor Ouderen, wat ik al jaren wekelijks deed, genoeg kracht in mijn bovenlichaam had om het tegen haar op te kunnen nemen. Ik vroeg me af of Alec thuis was om haar te verwelkomen in haar nieuwe verblijf. Als dat zo was, dan was hij duidelijk niet van plan ook maar een vinger uit te steken om haar te helpen. Hij zat ongetwijfeld met zijn koptelefoon op achter zijn keyboard om de zoveelste middelmatige melodie te componeren waarnaar niemand ooit wilde luisteren.

Maar nee, dat is naïef van mij. Zijn melodieën waren waarschijnlijk een ongeëvenaard succes als soundtrack bij al zijn misdaadfantasieën.

Na wat ik mijn medemens het laatste jaar allemaal heb zien doen, mag me dat absoluut niet verbazen.